

רע"פ 756/20 - רחלי בראל נגד עיריית אשקלון

בבית המשפט העליון

רע"פ 756/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקשת: רחלי בראל

נגד

המשיבה: עיריית אשקלון

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בעפמ"ק 42349-05-19 מיום 15.12.2019, שניתן על ידי כב' השופט א' אינפלד

בשם המבקשת: עו"ד תמר קידר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט א' אינפלד) בעפמ"ק 42349-05-19 מיום 15.12.2019, שבו נדחה ערעור המבקשת על פסק דינו של בית משפט השלום באשקלון (השופט ע' כפכפי) בחע"ם 54236-07-18 מיום 3.4.2019.

2. על פי המפורט בעובדות כתב האישום, ביום 6.9.2017 החנתה המבקשת את רכבה בעיר אשקלון במקום חניה מוסדר "מבלי להצמיד כרטיס חניה בר תוקף לחלון הדלת הקדמית של הרכב". כנטען בכתב האישום, מדובר בעבירה לפי סעיף 3(ד)(2) ו-(3) לחוק עזר לאשקלון (העמדת רכב וחנייתו), התשכ"ב-1962 (להלן: חוק העזר).

3. לשלמות התמונה אציג תחילה את סעיף 3(ד)(2) לחוק העזר:

עמוד 1

"סודרה החניה באמצעות כרטיסי חנייה, חייב אדם המעמיד רכב במקום החניה -

...

(2) מיד עם החניית הרכב לתלוש או לנקב או לגלות או למחוק את חלקי כרטיס החניה שבהם מסומנים התאריך ומשך החניה, הכל בהתאם להוראות שעל גבי כרטיס החניה או המצורפות לו או למספר כרטיסי חניה".

4. ביום 6.3.2019 דחה בית משפט השלום את בקשת המבקשת לביטול כתב האישום שהוגש נגדה.

נקבע כי אף שחוק העזר הקובע אמצעי תשלום על חניה לא מנה בהם את האמצעים הזמינים בפועל לצורך תשלום למשיבה (בכללם מכוונות תשלום ויישומונים), להבדיל מכרטיס חניה שעונה על התנאים שבסעיף (להלן: כרטיס חניה מהסוג הישן), עדיין הייתה מוטלת על המבקשת החובה לשלם עבור החניה באמצעים אלו.

למסקנה זו הגיע בית המשפט בהתחשב, בין היתר, בהתפתחויות הטכנולוגיות שהתרחשו ממועד חקיקת העבירה שיוחסה למבקשת.

בית המשפט הוסיף וקבע כי לא מצא ממש בטענות בדבר אי חוקיות סימון מקום החניה או כי נפל פגם בהצבת התמרור במקום, וכי מדובר ב"התחכמות נוספת" של המבקשת.

5. בהכרעת דינו הבהיר בית משפט השלום כי המבקשת הודתה שלא שילמה עבור החניה, וציין כי לטענתה לא עשתה כן מאחר שמכונת התשלום המנפיקה כרטיסי חניה שניצבה בסמוך, לא פעלה באותה עת.

נקבע כי המבקשת לא עמדתה בנטל להוכיח שעשתה כל שניתן כדי להימנע מביצוע העבירה, כנדרש בעבירות מסוג "אחריות קפידה", ועל כן הרשיע אותה בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

6. בגזר דינו השית בית משפט השלום על המבקשת בגין ביצוע העבירה שיוחסה לה תשלום קנס בסך 100 ש"ח.

7. ערעור המבקשת על פסק דינו של בית משפט השלום נדחה בידי בית המשפט המחוזי.

בית המשפט קבע כי אף אם קיימת "אי בהירות" בכל הנוגע לסמכות המשיבה לגבות תשלום באמצעים שאינם מוגדרים בחוק העזר - הרי שבנסיבות המקרה דן עמדה לרשות המבקשת האפשרות לשלם עבור החניה באמצעי תשלום שבא בגדר הוראות חוק העזר.

בהקשר זה צוין כי בסמוך לרכב המבקשת לא ניצבה מכונת תשלום שמנפיקה כרטיסי חניה מהסוג הישן, אלא מכונה שמנפיקה שוברי חניה אשר יש להדביקם על חלון הרכב בלבד, ואין לסמן עליהם באופן פיזי את מועד החניה (להלן: שוברי החניה).

בית המשפט הבהיר כי אומנם לפי סעיף 3(ד)(2) רישא לחוק העזר ניתן לשלם עבור חניה רק באמצעות כרטיס חניה שניתן "לתלוש או לנקב או לגלות או למחוק" חלק ממנו. עם זאת, נפסק כי שוברי החניה, שאותם יש להדביק על חלון הרכב בלבד, עונים על הסיפא של אותו סעיף שלפיה ניתן לשלם בכרטיס חניה – "הכל בהתאם להוראות שעל גבי כרטיס החניה או המצורפות לו". על כן נקבע כי מדובר באמצעי תשלום שניתן לשלם באמצעותו עבור חניה במקום מוסדר.

לבסוף צוין כי טענות המבקשת בדבר חוקיות הסדרת מקום החניה והצבת התמרורים במקום "אינן ממשיות", וכי בדין הן נדחו על ידי בית משפט השלום.

8. מכאן הבקשה שלפניי, ובה שבה המבקשת וטוענת כי אין להרשיעה בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

בעיקרו של דבר, נטען כי המשיבה לא הייתה רשאית לדרוש מהמבקשת תשלום עבור החניה באמצעי תשלום שלשיטתה אינם קבועים בחוק העזר, ובכלל זה שוברי החניה או יישומונים שונים.

בהקשר זה מפנה המבקשת לפסק הדין שניתן לאחרונה בבית משפט זה בע"מ 7673/18 קידר נ' עיריית אשקלון (12.1.2020) (להלן: עניין קידר), שבו הורה בית המשפט למשיבה להסדיר את סוגיית אמצעי תשלום החניה בחוק העזר בתוך כשנה.

עוד טוענת המבקשת כי המקום שבה החנתה את רכבה לא הוסדר על ידי המשיבה כדין, וכי התמרורים שהוצבו במקום "אינם חוקיים".

לטענת המבקשת, טענות אלו מעלות סוגיות עקרוניות החורגות מעניינה הפרטי, ועל כן יש להיעתר לבקשתה וליתן לה רשות ערעור.

9. דין הבקשה להידחות.

10. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים נדירים בלבד המעוררים סוגיה עקרונית רחבת היקף החורגת מעניינה הפרטי של המבקש, או במקרים שבהם נגרם לו עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני.

עניינה של המבקשת אינו נמנה עם מקרים חריגים אלו, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה.

חרף ניסיונה של המבקשת לשוות לטענותיה נופך עקרוני, למעשה הן ממוקדות כולן בעניינה הפרטי, ובסוגיה האם שוברי החניה שמונפקים במכונת התשלום הסמוכה למקום שבו החנתה את רכבה, באים בגדר אמצעי תשלום שניתן לשלם באמצעותם עבור חניה במקום מוסדר, בהתאם להוראות חוק העזר.

משכך, הבקשה אינה מעלה סוגיה עקרונית רחבת היקף כנטען המצדיקה לתת רשות ערעור.

11. אף לגופם של דברים, אני סבור כי לא נפל פגם בקביעת בית המשפט המחוזי שלפיה שוברי חניה עונים על דרישות חוק העזר, וכי ניתן לשלם באמצעותם עבור חניה במקום מוסדר.

כעולה מפסק דינו של בית המשפט המחוזי, על שוברי חניה המופקים מהמכונה במקרה שלפנינו מופיעה ההוראה כי על הנהג להצמיד את שובר החניה לרכבו, חלף ההוראות שצוינו בעבר על כרטיסי החניה הישנים.

משכך, ובהתאם ללשון הפשוטה של סעיף 3(ד)(2) סיפא לחוק העזר, אני סבור כי שוברי החניה במקרה דנן באים בגדר הגדרת "כרטיס חניה", וממילא כי ניתן לשלם באמצעותם על חניה במקום מוסדר.

12. בשולי הדברים יצוין כי אין בדחיית הבקשה שלפניי, בהתחשב בנסיבות המקרה דנן שפורטו לעיל, כדי לגרוע מאחריות המשיבה להסדיר בחוק העזר את סוגיית אמצעי התשלום, בהתאם להוראותיו של בית משפט זה בעניין קידר.

13. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ז בשבט התש"ף (12.2.2020).

שׁוֹפֵט